

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 53.518/3
van 11 juli 2013

over

een voorontwerp van decreet 'houdende de subsidiëring van het
Vlaams-Brussels Mediaplatform'

Op 10 juni 2013 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet ‘houdende de subsidiëring van het Vlaams-Brussels Mediaplatform’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 25 juni 2013. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Bruno SEUTIN, staatsraden, Jan VELAERS en Johan PUT, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Tim CORTHAUT, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 11 juli 2013.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt tot het invoeren van een subsidieregeling voor het – nog op te richten – Vlaams-Brussels Mediaplatform. Het doel van de subsidiëring wordt weergegeven in artikel 4, eerste lid, van het ontwerp: “een zo groot mogelijk bereik van de regionale Nederlandstalige media van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad te garanderen en een grotere specialisatie op vlak van maatschappelijke berichtgeving mogelijk te maken”.

3. Luidens artikel 4, tweede lid, van het ontwerp is het Vlaams-Brussels Mediaplatform “een vereniging voor regionale Nederlandstalige media in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, dat als doel heeft media te ontwikkelen om te informeren over de Vlaamse Gemeenschap en haar voorzieningen en over het brede Nederlandstalige netwerk van organisaties, verenigingen en voorzieningen in Brussel, alsook om te berichten over andere stadsinformatie en -actualiteit”.

In het derde lid van hetzelfde artikel wordt daar nog het volgende aan toegevoegd:

“Het Vlaams-Brussels Mediaplatform ontwikkelt de crossmediale samenwerking en heeft als opdrachten:

1° het exploiteren van een regionale televisieomroeporganisatie;

2° het exploiteren van ten hoogste één lokale radio-omroeporganisatie;

3° het uitgeven van een periodieke stadskrant;

4° het exploiteren van een elektronisch, online informatiemedium;

5° het optreden als een meertalige en grootstedelijke partner voor overheden en organisaties om zo een bijdrage te leveren tot het informatie- en communicatiebeleid van de Vlaamse Gemeenschap en tot het beleid dat streeft naar een dynamische gemeenschapsvorming op maat van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad;

6° het optreden als een volwaardige en grootstedelijke partner in het multiculturele, meertalige en internationaal georiënteerde Brussel door de stedelijke diversiteit in zijn organisatie, werking en berichtgeving te integreren;

7° het op gestructureerde wijze meewerken aan of aanleveren van mediabijdragen voor andere binnen- en buitenlandse media in de vorm die daarvoor aangewezen is;

8° het bieden van kansen aan nieuw journalistiek talent;

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de conformiteit met hogere rechtsnormen verstaan.

9° het voortdurend ontwikkelen van bijkomende diensten of activiteiten die ertoe kunnen bijdragen dat het bereik van de regionale Nederlandstalige media wordt versterkt of vergroot, of die inspelen op nieuwe trends in de media.”

4. In artikel 2 van het ontwerp wordt bepaald wat in het decreet onder “media” dient te worden verstaan, namelijk “elke activiteit die bestaat in het ter beschikking stellen van bewegende beelden, al dan niet met geluid, of van een reeks van teksten, klanken en geluiden, bestemd voor het brede publiek of een deel ervan via elektronische communicatienetwerken, of via de uitgave van een periodieke publicatie”.

De *sub* 3 geciteerde bepalingen vormen de algemene subsidiëeringsvoorwaarden, terwijl in artikel 5 van het ontwerp een aantal specifieke voorwaarden zijn opgenomen.

In de artikelen 7 tot 10 wordt de procedure voor het aanvragen en het toekennen van de subsidies geregeld.

Luidens artikel 11 van het ontwerp zal het aan te nemen decreet in werking treden op een door de Vlaamse Regering vast te stellen datum.

ALGEMENE OPMERKINGEN

5. Het Vlaams-Brussels Mediaplatform wordt niet opgericht bij het aan te nemen decreet. Blijkbaar gaan de stellers ervan uit dat de drie verenigingen achter respectievelijk de regionale televisieomroep ‘TV-Brussel’, de lokale radio-omroep ‘FM Brussel’, de stadskrant ‘Brussel Deze Week’, het cultuuragendamagazine ‘AGENDA’ en de nieuwswebsite ‘brusselnieuws.be’ vrijwillig zullen fuseren tot één enkele vereniging zonder winstoogmerk, die dan de rol van Vlaams-Brussels Mediaplatform zal opnemen, en daartoe een subsidie kan krijgen met toepassing van het voorliggende ontwerp.

In dat verband is aan de gemachtigde de vraag gesteld of andere media-actoren, die niet behoren tot het Vlaams-Brussels Mediaplatform doch zich eveneens specifiek op de regio Brussel richten, de mogelijkheid hebben om subsidies vanwege de Vlaamse Gemeenschap te ontvangen. Het antwoord van de gemachtigde luidt:

“Het voorontwerp van decreet voorziet in een subsidieregeling met als voorwaarde dat één organisatie moet instaan voor de verschillende media (een televisiekanaal, een radiozender, een tijdschrift, een website). In die optiek is het antwoord op de vraag negatief.

Er is geen lidmaatschap van verschillende radio- en televisieorganisaties aan het mediaplatform en een lokale radio-omroeporganisatie voldoet niet aan de gestelde subsidievoorwaarde (= verschillende mediakanalen tegelijkertijd en crosmediaal aanbieden).

Dit is enkel mogelijk indien dergelijke rechtspersoon over de nodige mogelijkheden beschikt om deze media te creëren, door het beschikken over een uitzendvergunning voor radio en televisie. Dit betekent in de praktijk dat de bestaande vzw's hun vergunningen overdragen aan de nieuwe rechtspersoon. Het lijkt daarom ook logisch dat de bestaande vzw's opgaan in één vzw. De reden waarom dit niet uitdrukkelijk in het decreet zelf is bepaald, ligt in het feit dat het niet aan de decreetgever is om private

rechtspersonen te ontbinden of om te bepalen hoe deze vzw's hun verenigingsrechtelijke integratie moeten regelen (nl. via een fusie volgens het vzw-recht, via een ontbinding en overdracht van het vermogen van twee vzw's ten voordele van de derde vzw die zich hervormt of de oprichting van een nieuwe rechtspersoon en ontbinding van de drie bestaande vzw's).

Er is dus enkel subsidiëring voorzien voor een mediaplatform en de grootte van de subsidie zal de optelsom zijn van de subsidies van de afzonderlijke media in het verleden.”

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat het erkennen en het subsidiëren van slechts één organisatie niet *per se* in strijd is met het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod (artikelen 10 en 11 van de Grondwet) of met de vrijheid van vereniging (artikel 27 van de Grondwet).²

Het in het ontwerp opgenomen gesloten systeem van subsidiëring is dus mogelijk wel in overeenstemming met de vrijheid van vereniging en met het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod. Gelet op het ontbreken van een punctuele verantwoording in de memorie van toelichting, kan de Raad van State dit echter niet voldoende beoordelen. Het verdient daarom aanbeveling om de memorie van toelichting aan te vullen met een verantwoording voor het gegeven dat slechts één vereniging voor erkenning en subsidiëring in aanmerking komt.

6.1. Uit artikel 3 van het ontwerp blijkt dat de stellers van het ontwerp het geheel van taken die aan het Vlaams-Brussels Mediaplatform worden opgelegd, beschouwen als diensten van algemeen economisch belang, waarvoor de overheid met toepassing van het besluit van de Europese Commissie van 20 december 2011 ‘betreffende de toepassing van artikel 106, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst, verleend aan bepaalde met het beheer van diensten van algemeen economisch belang belaste ondernemingen’ (hierna: besluit 2012/21/EU), zonder aanmelding een vergoeding zou kunnen betalen zonder de Europese regels op het vlak van staatssteun te schenden.

Of aan de voorwaarden voor de toepassing van het besluit 2012/21/EU is voldaan, valt echter ernstig te betwijfelen.

6.2. Besluit 2012/21/EU is een uitvloeisel van het arrest *Altmark*³, waarin de vraag aan de orde was hoe een onderneming kan worden vergoed door de overheid voor het uitvoeren van bepaalde openbardienstverplichtingen zonder dat dit aanleiding geeft tot staatssteun, die vooraf moet worden aangemeld,⁴ en verboden is tenzij de steun vrijgesteld is of door de Europese Commissie verenigbaar is verklaard met de interne markt.⁵ Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde daarvoor vier intussen klassiek geworden voorwaarden:

² GwH 14 mei 2003, nr. 60/2003.

³ HvJ 24 juli 2003, C-280/00, *Altmark Trans GmbH en Regierungspräsidium Magdeburg v. Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH*, Jur. 2003, I-07747.

⁴ Artikel 108, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU).

⁵ Artikel 107 VWEU.

- in de eerste plaats moet de begunstigde onderneming daadwerkelijk belast zijn geweest met de uitvoering van openbardienstverplichtingen en moeten die verplichtingen duidelijk zijn afgebakend;
- in de tweede plaats moeten de parameters op basis waarvan de compensatie wordt berekend, vooraf op objectieve en doorzichtige wijze zijn vastgesteld;
- in de derde plaats mag de compensatie niet hoger zijn dan nodig is om de kosten van de uitvoering van openbardienstverplichtingen geheel of gedeeltelijk te dekken, rekening houdend met de opbrengsten alsmede met een redelijke winst uit de uitvoering van die verplichtingen;
- in de vierde plaats moet, wanneer de met de uitvoering van openbardienstverplichtingen te belasten onderneming in een concreet geval niet wordt gekozen in het kader van een openbare aanbesteding, de noodzakelijke compensatie worden vastgesteld aan de hand van de kosten die een gemiddelde, goed beheerde onderneming, die zodanig is uitgerust dat zij aan de vereisten van de openbare dienst kan voldoen, zou hebben gemaakt om deze verplichtingen uit te voeren, rekening houdend met de opbrengsten alsmede met een redelijke winst uit de uitoefening van deze verplichtingen.

Na het arrest bleken er plots heel veel regelingen te bestaan die potentieel als staatssteun konden worden aangemerkt, met alle gevolgen van dien voor zowel de lidstaten als de Europese Commissie. Het besluit 2012/21/EU stelt de minder omvangrijke staatssteundossiers uit die categorie daarom vrij van aanmelding, op voorwaarde dat ze in essentie aan de voorwaarden beantwoorden uitgewerkt in de artikelen 4 en 5 van het besluit 2012/21/EU.

De essentie van de regeling is dat de overheid een onderneming belast met een specifieke, welomschreven openbardienstverplichting, en die onderneming op een transparante wijze voor het vervullen van die taak vergoedt, op een manier waarbij overcompensatie wordt vermeden. Opdat een steunregeling onder de vrijstelling zou vallen, moet ze dan ook een duidelijke openbardienstverplichting bevatten, en een daarmee verband houdende compensatieregeling.

6.3. Elk van de vier Altmark-voorwaarden doet in dit geval problemen rijzen, zodat ook aan de voorwaarden van het besluit 2012/21/EU, die in essentie een invulling geeft aan de eerste drie van die voorwaarden,⁶ niet voldaan lijkt te zijn.

6.3.1. In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat de openbardienstverplichtingen nauwelijks zijn afgebakend. Weliswaar genieten de lidstaten van de Unie een ruime marge bij het beoordelen van welke taken ze als openbardienstverplichtingen opleggen,⁷ toch kan men zich afvragen of de lijst van opdrachten van artikel 4, derde lid, van het ontwerp voldoet aan de

⁶ Zie, onder verwijzing naar de vorige DAEB-beschikking (beschikking 2005/842/EG van de Commissie van 28 november 2005 'betreffende de toepassing van artikel 86, lid 2 van het EG-verdrag op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst die aan bepaalde met het beheer van diensten van algemeen economisch belang belaste ondernemingen wordt toegekend'), HvJ 8 mei 2013, C-197/11 en C-203/11, *Libert*, punt 100.

⁷ Zie in dat verband artikel 14 VWEU en protocol nr. 26 'betreffende de diensten van algemeen belang.' Zie ook HvJ 8 mei 2013, C-197/11 en C-203/11, *Libert*, punten 88 en 98.

vereiste specificiteit. In essentie worden immers alle activiteiten van de betrokken bestaande actoren samen genomen en als openbaredienstverplichtingen aangemerkt. Nochtans moet worden vastgesteld dat een hele reeks van die activiteiten ook los van enige overheidsverplichting door commerciële actoren kunnen worden verwezenlijkt. De bedoeling van de correcte omschrijving van de openbaredienstverplichting is net om de met die taken belaste actoren correct te kunnen vergoeden voor de specifieke meerkosten die de opgelegde taken met zich meebrengen. Indien echter alles een openbaredienstverplichting wordt, lijkt de marktwerking fundamenteel te worden verstoord. In het ontwerp lijkt het opleggen van openbaredienstverplichtingen te worden verward met het opsommen van de opdrachten van het Vlaams-Brussels Mediaplatform als dusdanig.⁸

6.3.2. In de tweede plaats bevat het ontwerp simpelweg geen parameters op basis waarvan de compensatie wordt berekend, die vooraf op objectieve en doorzichtige wijze zijn vastgesteld. Bij gebrek aan specifieke, welomschreven openbaredienstverplichtingen,⁹ waarvoor dan een specifieke ‘prijslijst’ kan worden gegenereerd, wordt er enkel een maximumsubsidiebedrag ingeschreven (artikel 7, § 1, van het ontwerp) en wordt het verder aan het Vlaams-Brussels Mediaplatform overgelaten om met een, weliswaar gemotiveerde, subsidieaanvraag te komen voor de gehele werking, daaronder begrepen een hele reeks taken die niet onder de openbaredienstverplichting vallen.

6.3.3. In de derde plaats moet worden vastgesteld dat de bepalingen van artikel 7 niet kunnen garanderen dat de compensatie niet hoger uitvalt dan nodig is om de kosten van de uitvoering van openbaredienstverplichtingen geheel of gedeeltelijk te dekken, rekening houdend met de opbrengsten alsmede met een redelijke winst uit de uitvoering van die verplichtingen.

6.3.4. In de vierde plaats wordt de met de uitvoering van openbaredienstverplichtingen te belasten onderneming (in dit geval het Vlaams-Brussels Mediaplatform) niet gekozen in het kader van een openbare aanbesteding, zodat de noodzakelijke compensatie moet worden vastgesteld aan de hand van de kosten die een gemiddelde, goed beheerde onderneming, die zodanig is uitgerust dat zij aan de vereisten van de openbare dienst kan voldoen, zou hebben gemaakt om deze verplichtingen uit te voeren, rekening houdend met de opbrengsten alsmede met een redelijke winst uit de uitoefening van deze verplichtingen.

Ook hier is het ontwerp eigenlijk dubbelzinnig. Uit artikel 4 van het ontwerp vloeit voort dat er maar één Vlaams-Brussels Mediaplatform is, en gelet op de memorie van toelichting komen eigenlijk enkel de bestaande marktdeelnemers in aanmerking om samen dat platform te vormen. Niettemin wordt in artikel 8 van het ontwerp gesuggereerd dat er wel een soort aanvraag gebeurt door de “rechtspersoon die als Vlaams-Brussels Mediaplatform gesubsidieerd wil worden”, wat enige competitie zou kunnen doen vermoeden.

⁸ Het hele ontwerp lijdt onder dezelfde dubbelzinnigheid. Hoewel dit ontwerp als doel heeft om de financiering van het Vlaams-Brussels Mediaplatform te regelen, lijken de artikelen 4 en 5 veeleer geschreven alsof men de statuten van dat platform aan het regelen is. Er lag ook inderdaad een scenario op tafel bij de reguleringssimpactanalyse (RIA) waarbij het Vlaams-Brussels Mediaplatform als een privaatrechtelijk vormgegeven EVA zou worden opgericht, maar daar is vanaf gestapt om te vermijden dat het platform te veel als een overheidssprekbuks zou worden gezien.

⁹ In dat verband kan ook worden gewezen op de open categorie van opdrachten vermeld in artikel 4, derde lid, 9°, van het ontwerp, enkel begrensd door de creativiteit en zin voor innovatie van het Vlaams-Brussels Mediaplatform. Op die manier bepaalt niet de overheid, maar de uitvoerder de inhoud van de openbaredienstverplichting, wat niet kan.

Doch zelfs in dat geval is een aanvraag indienen niet echt gelijk te stellen met een openbare aanbesteding.

Voor het overige geldt ook hier dat het in essentie de Vlaamse Regering is die, op basis van de aanvraag/suggestie van de “rechtspersoon die als Vlaams-Brussels Mediaplatform gesubsidieerd wil worden”, beslist welk bedrag er wordt toegekend.

Met de bepalingen van artikel 7, § 2, van het ontwerp wordt weliswaar geprobeerd om excessen in te tomen, in de mate wordt vereist dat de basis-, personeels- en werkingskosten “aantoonbaar noodzakelijk zijn om de opdrachten, vermeld in artikel 4, uit te voeren”, maar dit houdt geen benchmarking in met de kostenstructuur (inbegrepen een redelijke winst) van een gemiddelde, goed beheerde onderneming, die zodanig is uitgerust dat zij aan de vereisten van de openbare dienst kan voldoen.

Bovendien moet er aan herinnerd worden dat in dit ontwerp alle activiteiten van het Vlaams-Brussels Mediaplatform gesubsidieerd worden (basis-, personeels- en werkingskosten en duurzame uitrustingsgoederen), doordat wordt nagelaten om in het ontwerp ook maar enig onderscheid te maken tussen de specifieke openbardienstverplichtingen, en de algemene werking van het platform.¹⁰

6.4. Aangezien de conclusie uit het voorgaande is dat niet voldaan wordt aan de Altmark-voorwaarden en dus *a fortiori* niet aan het besluit 2012/21/EU, volgt uit artikel 3 van dat besluit dat het voorliggende ontwerp wellicht staatssteun omvat, zodat de voorgenomen regeling met toepassing van artikel 108, lid 3, van het VWEU moet worden aangemeld bij de Europese Commissie die moet onderzoeken of de regeling volgens artikel 107 van het VWEU verenigbaar is met de interne markt.

6.4.1. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie moet voor de kwalificatie van staatssteun, aan alle vier de voorwaarden vermeld in artikel 107, lid 1, van het VWEU zijn voldaan.¹¹ In de eerste plaats moet het dus gaan om een maatregel van de staat of met staatsmiddelen bekostigd. Ten tweede moet de maatregel de begunstigde een voordeel verschaffen. In de derde plaats moet deze maatregel mededinging vervalsen of dreigen te vervalsen. Ten slotte moet de maatregel het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig kunnen beïnvloeden.

De eerste (met staatsmiddelen bekostigd) en de derde (mededinging vervalsen of dreigen te vervalsen) voorwaarden zijn zonder meer vervuld.

Wat de vierde voorwaarde betreft moet worden opgemerkt dat, zoals het Hof van Justitie recent nog verduidelijkt heeft bij de beoordeling van het grond- en pandendecreet, ook indirecte effecten kunnen volstaan.¹² In dit geval worden meertalige activiteiten ontplooid op een mediamarkt in de Europese hoofdstad, die in concurrentie kunnen komen met allerhande binnen- en buitenlandse initiatieven.

¹⁰ Cf. *sub* 6.3.1.

¹¹ K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *European Union Law*, Londen, Sweet & Maxwell, 2011, p. 371-372, nr. 11-020.

¹² HvJ 8 mei 2013, C-197/11 en C-203/11, *Libert*, punt 83.

Wat de tweede voorwaarde betreft moet worden vastgesteld dat nu niet aan de voorwaarden van het arrest *Altmark* is voldaan, niet kan worden verondersteld dat er geen voordeel wordt toegekend.

6.4.2. De Europese Commissie kan echter nog steeds, bijvoorbeeld op grond van een specifieke economische analyse op basis van bijkomende informatie die zich niet in het wetgevingsdossier bevindt, oordelen dat de betrokken regeling geen staatssteun is, of minstens – wat overigens enkel de Europese Commissie mag beoordelen –¹³ verenigbaar is met de interne markt in het licht van artikel 107, lid 3, van het VWEU. Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat de Commissie daartoe echter eerst in de gelegenheid moet worden gesteld (wat precies de *ratio legis* is van de aanmeldingsplicht van artikel 108, lid 3, van het VWEU). Gelet op de draconische sanctie ingeval van een onterechte niet-aanmelding, namelijk dat de steun *per se* nietig is (zelfs indien ze verenigbaar verklaard zou kunnen worden als ze correct werd aangemeld), kan beter geen risico gelopen worden en wordt het ontwerp beter aangemeld met toepassing van artikel 108, lid 3, van het VWEU.

6.5. De aanmelding kan echter worden vermeden op voorwaarde dat het ontwerp grondig wordt omgewerkt en aan de regeling een volledig andere invulling wordt gegeven.

Te denken valt bijvoorbeeld aan het oprichten van het Vlaams-Brussels Mediaplatform als een extern verzelfstandigd agentschap, zodat de regeling wordt uitgewerkt als een financiering van een eigen orgaan van de overheid.¹⁴⁻¹⁵

Een andere mogelijkheid bestaat erin het ontwerp volledig te herwerken zodat specifiek wordt aangeduid welke taken bij wijze van openbaredienstverplichting worden opgelegd aan aanbieders van de mediadiensten op de Brusselse mediamarkt, en op welke wijze ze voor elk van die taken afzonderlijk – en enkel die taken – worden vergoed op een transparante en vooraf kenbare manier die garandeert dat de betrokken marktdeelnemers geen overcompensatie ontvangen.¹⁶

¹³ K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *o.c.*, p. 373, nr. 11-022.

¹⁴ Niettemin moet worden opgemerkt dat ook dan de overheid rekening zal moeten houden met de regels inzake staatssteun (zie: Gerecht 22 oktober 2008, T-309/04, T-317/04, T-329/04 en T-336/04, *TV 2/Danmark A/S v. Commissie*, Jur. 2008, II-02935; Gerecht 16 december 2010, T-231/06 en T-237/06, *Koninkrijk der Nederlanden en Nederlandse Omroep Stichting (NOS) v. Commissie*, Jur. 2010, II-05993). In het bijzonder moet worden opgemerkt dat er zal moeten worden gegarandeerd dat de activiteiten die onder de openbaredienstverplichtingen vallen niet tot kruissubsidiëring van de andere activiteiten van het Vlaams-Brussels Mediaplatform leiden of op een andere manier in een beperking van de markttoegang voor derden resulteren. Dat risico is niet denkbeeldig. Het Vlaams-Brussels Mediaplatform krijgt immers uitgesproken schaalvoordelen door een eengemaakte redactie en de crossmediale inslag, die het bijzonder moeilijk dreigen te maken om concurrerende activiteiten (bv. het aanbieden van een periodieke stadskrant of het exploiteren van een lokale radio-omroeporganisatie) te ontplooiën.

¹⁵ In dat geval moet het herschreven ontwerp wellicht niet worden aangemeld bij de Europese Commissie, maar zal – zoals ook gebeurd is met de VRT – de beheersovereenkomst met die nieuwe EVA moeten worden aangemeld.

¹⁶ In dat geval kan de aanmelding bij de Europese Commissie volledig worden vermeden, op voorwaarde echter dat dan ook daadwerkelijk aan alle voorwaarden van het besluit 2012/21/EU is voldaan, wat de Raad van State, afdeling Wetgeving, pas zal kunnen beoordelen als een nieuw ontwerp in die zin voor advies wordt voorgelegd.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Artikel 4

7. Aangezien het de Vlaamse Gemeenschap is die het Vlaams-Brussels Mediaplatform subsidieert, dienen in artikel 4, eerste lid, van het ontwerp, de woorden “Vlaamse Regering” te worden vervangen door de woorden “Vlaamse Gemeenschap”.

Artikel 5

8. In artikel 5, eerste lid, 1°, van het ontwerp wordt als specifieke subsidiëeringsvoorwaarde vooropgesteld dat de erkende omroeporganisaties die door het Vlaams-Brussel Mediaplatform worden geëxploiteerd, dienen te voldoen aan de erkenningsvoorwaarden vermeld in “de artikels 129, 130, 131, 135, 145 en 169 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende de radio-omroep en televisie”. Artikel 145 van het decreet van 27 maart 2009 bepaalt echter reeds dat “de lokale radio-omroeporganisaties [moeten] voldoen aan (...) de voorwaarden, vermeld in artikelen 129, 130, 131 en 135”, zodat niet duidelijk is waarom in artikel 5, eerste lid, 1°, van het ontwerp, zelf nog eens melding wordt gemaakt van de artikelen 129 tot 131 en 135.

9. Uit de memorie van toelichting blijkt dat één van de in artikel 5 verwoorde specifieke subsidiëeringsvoorwaarden is dat het beheersorgaan van het Vlaams-Brussels Mediaplatform “evenwichtig” moet zijn samengesteld. Die voorwaarde blijkt echter niet uit artikel 5 van het ontwerp.

De voorwaarden inzake de beheersorganen zijn opgenomen in artikel 5, eerste lid, 2°, van het ontwerp. Als eerste voorwaarde wordt gesteld dat “in de beheersorganen (...) specialisten [worden] opgenomen die bestuurskundig of op het gebied van de doelstellingen van de rechtspersoon deskundig zijn en die een wezenlijke bijdrage kunnen leveren aan de werking van het Vlaams-Brussels Mediaplatform, rekening houdend met filosofische, sociale, culturele en regionale criteria”.

Het is vooreerst bijzonder onduidelijk wat dient te worden verstaan onder de woorden “rekening houdend met filosofische, sociale, culturele en regionale criteria”, maar uit de ontworpen bepaling blijkt bovendien niet dat de beheersorganen uitsluitend uit dergelijke ‘specialisten’ mogen bestaan.

Een en ander zal duidelijker moeten worden verwoord.

Artikel 11

10. De prerogatieven van de decreetgever zouden beter in acht genomen worden indien er een uiterste datum wordt vastgesteld waarop het ontwerp in werking zou treden zonder dat de Vlaamse Regering moet optreden.¹⁷

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT

¹⁷ *Beginselen van de wetgevingstechniek – Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten*, Raad van State, 2008, te raadplegen op de internetsite van de Raad van State (www.raadvst-consetat.be), aanbevelingen 154 tot 154.1.2 en formule F-4-5-2-1.